

Пише:
Небојша
Кнежић

Торонто, октобра 2008.

БУДАПЕСТ "ААХ ТАЈ ВАРОШ"

"Јуно поткивано", мађарице моја, "чоколом" плавоока, ето и ако је испод оних будимпештанских мостова протекло Дунава више него је воде у свим морима и сва три океана, са овом причом пуном сјете за давно прошлим доказујем да је земља округла и то да те никада нисам заборавио, као ни онај цвијет кога сам црвеним кармином нацртао на твоје образу па се данима ниси умивала, бојала си се да ће заувјек нестати, али онда се појави онај Енглец са мотором и гитаром, па цвијет увену и ако сам га потоком суза у живот покушао вратити, није успјело...

Са ранчевима пуним згужваног веша и врећама за спавање ја и мој друг Џомба крећемо за Будимпешту, право у центар рокен-рола гдје нас је чекала ЛОКОМОТИВА ГТ коју ћемо коначно гледати и слушати уживо. Те далеке седамдесет и треће изађосмо из града а онда обојица највише што смо могли подигнусмо само један прст, ПАЛАЦ!

Дуго смо се припремали за пут, жицали сваки динар, и у легендарном сарајевском диску Кактусу и сластичарни Тифану годину унапријед озваничили нашу "турнеју" у коју нико није вјеровало, чак ни инспектор за "хашисаре" и "падавичаре" Амир Латиф који се као дух увијек шуњао околу њушећи ваздух као ловачки кер небиле ушмркнуо опојни мирис "авганистанца" кога смо кришом "мотали", али, никада му се није посрећило да нас сафата на дјелу!...

До мађарске границе смо путовали разним превозним средствима, локалним аутобусима, са поспанним и сумњичавим возачима тешких камиона који из знатижеље у своје кабине примају дугокосе "хипике", затим тракторским приколицама, коњским запрегама а и добар дио пута превалисмо "табан-фијакерима", успут једући воће из туђих башти или оно што би нам неки од возача из севапа дали.....

На граничном прелазу Бачки Брег код Сомбора извадисмо ганц "сошке" у које су пажљиво завиривали и једни и други цариници, и на крају нас Мађари "упустише" али нерадо и некако преко воље, нису им се свидјеле наше дуге косе и "хипи" мундуре.

Загрњени и поцупкујући ногама пјевамо на сав глас, "Boldog vagyok" што би на српском значило, "ја сам сретан" а на енглеском "I'm Happy". Енглеска верзија је далеко била популарнија од мађарске и тај "хит" је на свим европским топ-листама стајао и изнад хитова самих "Битлса" "Кинкса", "Смол Фејсиса", "Стонса".....

Сатима залудно дижемо палчеве и коначно се заустављају неке "швабе" са комби-фолдиком, наша раја. Одмах

нам у косу задјевају цвијет и пружају конзерву швапског пива,, а онда нам се у рукама нађе и "опушак" који је кружио од руке до руке. "Гуут,, гуут" мрмља швабо који вози врлудајући мало лијево, мало десно, док са радија "растурају" мађарски рокери, група Илеш...

Коначно Будимпешта и ту се поздрављамо са Јоханом, Гердом, Хансом и Ериком, на руке нам "хемијском" пишу адресе својих хајделберга, берлина, минхена, "гууут,,гууут" климамо главама сигурни у обећања да ћемо их тамо ускоро посјетити.

У некој продавници купујемо велики хљеб од три киле и два маргарина, а онда док халапљиво жваћемо прелазећи преко Дунава "Erzsebet hid-om" у сусрет нам иде једна "hippy djevojka", сва је запухана и ознојена јер је вагала најмање стотињак килограма а на метар и жилет висине, кнап је личила на маму "Кес" из Mamas and Papas....

Подижемо два прста и на сав глас кажемо "love and peace", узвраћа нам уз широк осмијех, а како неби кад је наше сорте, туника јој сва у цвијећу и коса пуна неких чичака који су симболизирали љубав међу народима и расама. Оних тридесетак ријечи енглеског кога смо напамет знали било је сасвим довољно да се удружимо и кренемо на метро Арању Јанош гдје су је чекале браћа и сестре, како су називали једно друго.

Док нас је Ержика представљала сви су само љено подизали два прста и говорили "peace, man", love man", hi man" Али ја имадох неке среће па од једне витке плавооке добијам бонус, осмијех и дубок поглед, те сједох поред ње.

Већ исте вечери држећи се за руке ја и она јуримо Будимпештом, са трга на трг, од кафеа до кафеа, од једног стана до другог. Упознајем Атилу, Геренца, Јозефа, Арања, Ласла, Матилду, Илонку, Катицу, Грету, Веронику...

И већ до ушију заљубљен у своју Еву Кајзерову и не примјећујем да већ неколико дана уопште не виђам свога јарана Џомбу, ма ни на крај ми памети! У "Јубили" парку код Szabadshag-hida у сунчано јутро последије бурне ноћи у једном диску у гомили "дјеце цвијећа" угледам "маму Кес" и мога Џомбу, сједе и једу чварке, сланину и црвени лук. Цријева ми зајаучу и ја им се придружим. Ержика из свога ранца вади још а ја је онда пољубим у румени образ и навалим на њаконије.

"А јеси се то заљубио, матере ти!" пита ме Џомба

"Јесам,,и вјеруј ми стари друже да ово није само обична и пролазна љубав, већ она која се догађа само један пут и више никада"

"Еки ба,,е нисам то знао свега

ми!" каже ми хавер са неким киселим лицем. Придружила нам се и моја Ева али из торбе маме Кес није могло да фали, било је и шваргле, кобасице, крвавице....

Са Евом проводим ноћи у истој врећи испод Retofi-hida или по разним собицима њених пријатеља. Научио сам да јој на мађарском кажем "волим те" и "не могу више без тебе", као дијете се смије док јој уз похотне пољупце упорно понављам, "szeretlek kicsim,,imadlak,,Evaaa"

"Локомотива", свира у суботу у Дебрецину, ја и Ержика одлучили да идемо, има она тамо тетку па ће за спавање бити у дуре,,а и за њупу,,а има и неког рођака, ради као обезбјеђење на улазу сале гдје ће бити свирка, имали би гут-тал,,хаа" каже Џомба док сједи у крилу маме Кес као мали плишани меца....

"Видјећу са Евом, како она одлучи" кажем хладно к'о задња уш. Хавер ме гледа а онда се он и мама Кес чврше загрле.

"Хоћемо ли у Дебрецин,,свира "Локомотива" "умилно ћу својој Еви док чврсто лежим уз њу а изнад нас ведро мађарско небо пуно звјездица-сестрица које трепере и јарко жмигају бојећи нам лица руменилом свемирске романтике.

"Знаш,,ја чекам свога дечка,,он је прави Енглец, из Ливерпула, а ово с'тобом је само привремено, он ускоро долази, једино ме у Будимпешти може наћи,,и ја га волим да знаш" каже кроз дубок уздах а ја се укочио, остао без ваздуха, срце ми стало, а сигурно сам на тренутак изгубио свијест!

Дуго сам те ноћи гледао у Дунав и питао се зашто је тако мутан и хучан, колико се дуго та водурин провлачи испод тих будимпештанских "хидова" са којих се пружа спасоносан поглед у тамну дубину без повратка....

И док у гомили и опуштено, ми "дјеца цвијећа" сједимо у великом парку између Ланчаног моста (Széchenyi lánchíd) и Ваџи улице, моја Ева нагло скочи а онда је гледам како трчи у сусрет једном рахитичном, сипљивом енглежчићу чија је гитара била већа од њега самог. Срце ми лупа и не могу да поднесем приказ док се страшно грле и љубе па мотам своју врећу а онда три дана лутам Будимпештом, са једног краја на други, не једем ништа, не пијем ништа, не "пушим" ништа.

На крају подижем палац и једним старим Чепелом одлазим за Дебрецин. Свога јарана Џомбу и маму Кес проналазим њухом њемачког овчара. Обоје ме грле као најрођенијег а онда из Ержикине "зобнице" једем као вук! Ту исту ноћ у једном дупке пуном културном дому уз легенде "локомотивце" нас троје загрњени и на сав глас заједно са осталима пјевамо Almodj velem,,Almoood veeeeeem!

Сутрадан се растајемо са "мамом Кес", она плаче као мало дијете а Џомба од мене скрива сузе, тада окренем главу.

"Матере ти,,хош рећ' раји да је дебела?" пита ме док одмах по преласку границе устописрасмо једну коњску запрегу.

"Е будало једна,,љепше и виткије хипи дјевојке у цијелој Будимпешти нисам видио" кажем и загрлим га а онда извадим из његовог ранца фруштук кога му је Ержика спремила, било је ту брат брату, бар седам кила разних ђаконија.....

Од деведест пете до деведесет шесте, једну цијелу годину живим у Будимпешти. Скоро сваки дан у сластичарни Анна пијем кафу и загледам старије даме, надам се да ћу препознати Еву или Ержику,,али...

На НЕП стадиону свирају Ролингстонси, одлазим и шутим, није било исто као у оном дому културе са Џомбом, мамом Кес и Локомотивом ГТ, која је у Енглеској, Јапану и Америци била далеко популарнија него на брдовитом Балкану. Многи се још сјећају Омегиног концерта у Лондону 1966 када су са њима заједно почаствовано свирали Е.Clapton и G.Harrison....

О Музици Шлеса, Омеге и Локомотиве ГТ, много су више рекли Флојдови, Цепелини, Дип Парпли, Кримовци, Хуовци и многи други У свакој прилици, биографији и енциклопедији са поносом су истицали како су од "хунгара" много тога научили и да су они били ПРВИ "путујући земљотреси" који су користили light shows, «Moog» synthesizere i rock an roll scenografiju,,а Мик Џегер ће почети скакутати и шепурити се по импровизованим бинама стадиона, пет, шест година касније.

Mindörökké ILLES, Mindörökké OMEGA, Mindörökké LOKOMOTIV GT.... ✦